

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **O. K.**, narozená „X“, státní příslušnost Ruská federace
bytem „X“
zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2018, č. j. MV-69541-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 30. 7. 2018, č. j. MV-69541-4/SO-2018, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 30. 7. 2018, č. j. MV-69541-4/SO-2018, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 4. 2018, č. j. OAM-13373-20/TP-2017, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k trvalému pobytu na území České republiky dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala nezákonnost, kterou spatřovala v tom, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, když aproboval rozhodnutí správního orgánu I. stupně, místo toho aby jej zrušil pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a porušení povinnosti vycházet vstříc dotčeným osobám podle § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle žalobkyně žalovaný rovněž porušil § 2 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců. Trvala na tom, že správní orgány chybně vyložily § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť trvaly na tom, aby splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu na území České republiky bezprostředně předcházelo dni podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Domnívala se, že absence slova bezprostředně v tomto ustanovení umožňuje splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území České republiky po dobu pěti let, která nemusí bezprostředně předcházet dni podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Doplnila, že Česká republika měla do svého právního řádu implementovat směrnici Rady 2003/109/ES (dále jen „směrnice“), a to nejpozději do 23. 1. 2006. Z rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 4. 12. 1974, sp. zn. 41/74, ve věci Van Duyn žalobkyně dovodila, že směrnice se na ni nevztahuje, a z rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 26. 2. 1986, sp. zn. 152/84, ve věci Marshall dovodila, že stát se nemůže vůči jednotlivci dovolávat neprovedené směrnice.
3. Žalobkyně připomněla, že na území České republiky pobývá od roku 1995 a v roce 2006 byl její pobyt na území České republiky přerušen. Trvala na tom, že podmínku pěti let pobytu splnila již dávno před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu. Skutečnost, že žalovaný trval na splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území České republiky po dobu pěti let, která musí bezprostředně předcházet dni podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, označila za přepjatě formalistický. Ostře se ohradila proti argumentaci žalovaného, že se jedná o aplikaci zákonné normy a nikoliv o přepjatý formalismus, neboť podle § 2 odst. 4 správního řádu je povinností správního orgánu dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
4. Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřovala ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal s její odvolací námitkou týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně byla přesvědčena, že výklad žalovaného je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Trvala na tom, že je-li zásah do soukromého a rodinného života v souladu se zákonem, neznamená to, že správní orgány nemají povinnost přiměřenost zásahu posuzovat. Doplnila, že na území České republiky pečuje o nemocnou matku, Okresním soudem v Teplicích byla stanovena její opatrovníci a nedisponuje finančními prostředky v takové výši, aby mohla zajistit péči matce třetí osobou. Žalobkyně považuje za zcela nereálné, aby opustila území České republiky a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zároveň řádně pečovala o svou matku, jak je její povinností jako opatrovnice. Doplnila, že s ohledem ke zdravotnímu stavu její matky je vyloučeno, aby se její matka vrátila zpět do Ruska, a rovněž uvedla, že se neočekává, že by zlepšení zdravotního stavu její matky natolik, aby byla schopná se o sebe postarat sama. Nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že ve správním řízení neprokázala špatný zdravotní stav matky, neboť tyto skutečnosti uváděla v rámci řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu vedeného pod č. j. OAM-74575/DP-2011. Dále uvedla, že s ohledem na řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu bylo předmětné správní řízení o povolení k trvalému pobytu správním orgánem I. stupně přerušeno, a tak měla za to, že správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný, mají k dispozici veškeré podklady z řízení č. j. OAM-74575/DP-2011. Doplnila, že po dobu trvání předmětného správního řízení nebyla správním orgánem I. stupně, ani žalovaným, ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu vyzvána k doložení svých tvrzení. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, podle kterého je nutné přiměřenost dopadů rozhodnutí zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také k jejich rodinným příslušníkům. Správní orgány mají nejprve možné dopady rozhodnutí jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Žalobkyně se domnívala, že žalovaný postupoval v rozporu s těmito požadavky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Žalovaný k namítané přímé aplikaci směrnice na případ žalobkyně uvedl, že z aktuálně platného znění zákona o pobytu cizinců a důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců vyplývá, že směrnice byla do českého právního řádu transponována zákonem č. 222/2017 Sb., ze dne 27. 6. 2017, s účinností dnem 15. 8. 2017. Žalobkyně podala předmětnou žádost dne 28. 8. 2017, tedy její žádost byla posuzována podle zákona o pobytu cizinců, do kterého již byla směrnice transponována. Trval na tom, že v důsledku transponování směrnice zákon o pobytu cizinců podmínku bezprostřednosti stanovuje.
6. Žalovaný trval na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky týkající se formalistického přístupu k žádosti žalobkyně a rovněž námitky týkající se nevypořádání se zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. V podrobnostech odkázal právě na obsah dotčeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k předmětným námitkám podle svého názoru dostatečně podrobně vyjádřil. Doplnil, že v předmětném případě nebyl povinen zkoumat přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť v zákoně o pobytu cizinců jsou taxativně vyjmenovány případy, kdy jsou správní orgány povinny se přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života žadatele zabývat, což nebyl případ žalobkyně. Trval na tom, že nebylo jeho povinností vyzývat žalobkyni k doložení jejích tvrzení, neboť podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení.

Replika žalobkyně

7. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně znovu zopakovala, že pokud došlo k transponování směrnice do českého právního řádu, aniž by byla transponována i povinnost bezprostřednosti, pak nelze legálně bezprostřednost požadovat. Trvala na tom, že se správní orgány měly přiměřeností dopadů rozhodnutí zabývat a posoudit rodinné, sociální a kulturní vazby žalobkyně. Uvedla, že se aktivně podílí na vydávání novin Česko dnes, je předsedkyní Občanského sdružení pro Evropskou multikulturní společnost, která Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pravidelně pořádá koncerty dětských sborů české republiky a Ruské federace, a to pod záštitou prezidenta republiky Miloše Zemana. Na podporu svého tvrzení zaslala soudu kopii Listiny o jmenování opatrovníka (žalobkyně je opatrovníkem své matky N. K.), kopii záštity ze dne 19. 3. 2015 a kopii záštity ze dne 17. 4. 2018.

Ústní jednání

8. Právní zástupce žalobkyně při jednání soudu dne 20. 10. 2021 přednesl žalobu shodně s písemným vyhotovením. Pověřená pracovnice žalovaného v plném rozsahu odkázala na vyjádření žalovaného k žalobě. Podle ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. soud neprovedl dokazování Zprávou o šetření veřejného ochránce práv ze dne 11. 2. 2020, č. j. KVOP - 6499/2020, lékařskou zprávou MUDr. J. B. ze dne 29. 10. 2019, Listinou o jmenování opatrovníka ze dne 9. 10. 2018, č. j. 14 Nc 15/2016-81, Záštitami prezidenta Miloše Zemana ze dne 19. 3. 2015 a 17. 4. 2018, dopisem Občanského sdružení pro evropskou multikulturní společnost ze dne 7. 2. 2018 prezidentu České republiky, znaleckým posudkem z oboru psychiatrie o duševním stavu N. K. ze dne 6. 6. 2018, k č. j. 14 Nc 15/2016-39, lékařskou zprávou MUDr. J. J. ze dne 29. 3. 2018, protokolem o jednání před Okresním soudem v Teplicích ze dne 30. 8. 2018, sp. zn. 14 Nc 15/2016. Soud navržené dokazování neprovedl, neboť dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází při přezkumu rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Uvedené listiny žalobkyně předložila až v řízení před soudem a správní orgány je tedy nemohly hodnotit. Z tohoto důvodu k nim nemohl soud přihlídnout, a tedy dokazování v tomto směru by bylo nadbytečné.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. V projednávané věci žalobkyně namítala, že se žalovaný nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a v souvislosti s tím také rozporem napadeného rozhodnutí s mezinárodními dokumenty. Naproti tomu žalovaný zastával ve svém žalobou napadeném rozhodnutí názor, že vzhledem k tomu, že došlo k zamítnutí žádosti žalobkyně podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, který nestanovuje povinnost zabývat se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života, neměli žalovaný ani správní orgán I. stupně povinnost se těmito dopady zabývat.
12. Dle § 174a odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště“.

13. Dle čl. 8 Úmluvy, platí, že „[k]aždý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“
14. Na úvod soud k této námitce konstatuje, že judikatura ohledně otázky posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce procházela v minulosti určitým vývojem. V rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 230/2018-36 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl, že „zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek nestanoví, vyjma některých důvodů. [...] Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců, [...] dané ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Článek 8 Úmluvy zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. [...], [v] obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení či o vyhoštění.“
15. Výše uvedené závěry nicméně současně neznamenají, že by se správní orgány neměly otázkou dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince vůbec zabývat. A to zvláště za situace, kdy námitku v tomto smyslu uplatnila žalobkyně již ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Jak ve skutkově obdobném případě popsáném v rozsudku ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51 (dostupném na www.nssoud.cz), uzavřel Nejvyšší správní soud, „jestliže [stěžovatelka] již v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu namítala nepřiměřený dopad do svého soukromého a rodinného života, přičemž na podporu tohoto tvrzení uváděla konkrétní argumenty, měla se žalovaná, a následně i krajský soud, tímto tvrzením zabývat a řádně jej vypořádat, a to přestože to výslovně nevyžaduje žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť tato povinnost plyne z přímé aplikace čl. 8 Úmluvy. [...] [J]e sice pravdou, že se na toto hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince v případě neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení či o vyhoštění, nelze však akceptovat přístup krajského soudu, který se zcela bez dalšího odmítl touto otázkou zabývat, a přiměřenost takového zásahu posoudit s odkazem na to, že ze zákona o pobytu cizinců taková povinnost neplyne.“
16. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že i když zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona nestanoví, je třeba se touto otázkou zabývat (ač ve většině případů k nepřiměřenému zásahu z povahy věci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nedojde) a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy, který stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53). Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života, za předpokladu, že žadatel tuto otázku vznese a nepřiměřenost v řízení namítá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39), se proto musejí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, a nic na tom nemění ani § 174a odst. 3 téhož zákona, který byl do tohoto ustanovení nově doplněn s účinností od 15. 8. 2017 a který stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53).

17. Taktéž otázka charakteru pobytového oprávnění, tedy zda se jedná o pobyt přechodný nebo pobyt trvalý, nemá dle Nejvyššího správního soudu žádný vliv na přímou aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy, resp. na povinnost zabývat se přiměřeností dopadů vydaných rozhodnutí (shodně srovnej odst. 31 a 32 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, nebo odst. 31 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39). Současně je nutné připomenout, že čl. 8 Úmluvy negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění či dokonce přímo vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince.
18. S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu zdejší soud konstatuje, že posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neudělení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně v napadeném rozhodnutí absentuje, neboť napadené rozhodnutí obsahuje pouze odůvodnění týkající se toho, že správní orgány nejsou povinny v každém případě zkoumat přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně však v průběhu správního řízení i s odvoláním na čl. 8 Úmluvy uváděla konkrétní okolnosti jejího života na území České republiky, včetně nutnosti starat se o její nemocnou matku, z nichž vyvozovala nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Pokud se žalovaný ve svém rozhodnutí odmítl námitkou nepřiměřenosti dopadů zamítnutí žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu věcně zabývat, neboť k tomu není dle zákona o pobytu cizinců povinen, zatížil své rozhodnutí nezákonností, neboť zastává nesprávný právní názor, rozporný s recentní judikaturou.
19. Vzhledem k výše uvedenému proto soud nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného výrokem I. rozsudku zrušit dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a bude tedy muset zejména řádně zdůvodnit a věcně se vypořádat s namítanými dopady jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Jelikož je dané pochybení odstranitelné v řízení před odvolacím správním orgánem, nepřikročil soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, účast na jednání – § 11 odst. 1 písm. g)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 4 AT] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobkyně podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.
21. Náhradu nákladů řízení spojených s podáním ze dne 19. 9. 2018 a ze dne 27. 11. 2018 soud naproti tomu žalobkyni nepřiznal, neboť tato nepřinesla žádnou novou pro věc relevantní argumentaci, a proto nepředstavovala důvodně vynaložené náklady řízení. Náhradu nákladů za zaplacený soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřiznal, neboť tento návrh nebyl úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. října 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)